



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев1 13/2023**  
**31.05.2023. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, ППУ Пријепоље, Полицијска испостава из ..., чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради уплате доприноса, одлучујући поновно о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године, поводом одлуке Уставног суда Републике Србије Уж 2688/2019 од 23.02.2023. године, у седници већа одржаној 31.05.2023. године, донео је

### **РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године.

### **Образложење**

Пресудом Основног суда у Пријепољу П1 75/17 од 27.03.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Фонду ПИО у износу од 58.030,13 динара за период од 01.06.2007. године до 01.06.2010. године и то за сваки месец појединачно одређене месечне износе ближе одређене у изреци. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да поред досуђених износа тужена у корист тужиоца Фонду ПИО уплати још и законску затезну камату на износе означене у ставу првом изреке пресуде и то за сваки месец на појединачно означене новчане износе, ближе одређеном у изреци. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 44.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Пријепољу П1 75/17 од 27.03.2018. године у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 П 597/18 од 27.11.2018. године, списи предмета су уступљени Врховном касационом суду на стварну надлежност, ради одлучивања о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 3039/2018 од 20.12.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године и пресуда Основног суда у Пријепољу П1 75/17 од 27.03.2018. године, а одбачена тужба тужиоца. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара.

Одлуком Уставног суда Уж 2688/2019 од 23.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 3039/18 од 20.12.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 3039/18 од 20.12.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1823/18 од 11.07.2018. године. Ставом трећим изреке, одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14 – у даљем тексту: ЗПП) ревизија се може изузетно дозволити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду чија је висина утврђена вештачењем, а на основице на име неисплаћених додатака на плату тужиоца досуђене пресудом Основног суда у Пријепољу П1 345/10 од 07.07.2014. године. О праву тужиоца на уплату доприноса нижестепени судови су одлучили као у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, имајући у виду правни став о надлежности суда за одлучивање о захтеву за уплату доприноса за социјално

осигурање (усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године) и о праву на исте.

Сходно томе, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању или престанку радног односа. У конкретном случају тужбени захтев се односи на уплату доприноса, па се дозвољеност ревизије цени на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 10.03.2017. године. Такса на тужбу и првостепену пресуду је одређена у износу од 1.900,00 динара, што одговара вредности предмета спора до 10.000,00 динара сходно Тарифном броју 1. став 1. тачка 1. из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94 ... 95/18).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о захтеву за чинидбу у парници из радног односа, у којој вредност предмета спора очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија  
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић